पिपल पुस्तकको बारेमा

यो ग्रन्थमाला भाषानुभव विधिबाट तयार गरिएको हो । यस विधिमा लेखकले मौखिक रूपमा भनेको कथालाई अर्को व्यक्तिले जस्ताको तस्तै लेखेर कथा तयार पार्दछ ।

यस किसिमका कथाहरू सत्य घटनामा आधारित हुनुका साथै गाउँका मानिसहरूको अनुभवसँग मेल खाने हुनाले उनीहरूले यसमा बढी चासो लिन्छन् । वास्तविक मौखिक वाचन प्रवाहबाट बनेका यस्ता कथाहरू पढ्दा नव साक्षर प्रौढहरूले पछि आउने घटनाको अड्कल पहिले नै पाउँछन् जसबाट उनीहरूको आत्म विश्वास र वाचन प्रवाह बढ्दै जान्छ ।

केवल सामान्य सम्पादन गरिएको हुँदा मौखिक भाषामा हुने गुणहरू जस्तै- ठाउँ ठाउँको बोलाई विभिन्नता, झर्रा शब्दहरू, सरल वाक्यहरू यथावत रहेका छन् । यो ग्रन्थमालाले नव साक्षर प्रौढ पाठकहरूलाई बोली-चालीको भाषाबाट कुशलतापूर्वक किताबी भाषामा लैजान चाहन्छ । जब उनीहरूमा पढ्ने बानी बस्दै जान्छ, परिष्कृत शैलीका नयाँ नयाँ लेखहरू पनि पढ्न सक्ने हुन्छन् ।

प्रत्येक शीर्षक छुट्टा छुट्टै भएतापनि १०० वटा जति शीर्षकमा तयार गरिने यस ग्रन्थमालामा प्रयोग भएका विभिन्न रूप, शैली, र संरचनाको माध्यमबाट नव साक्षर पाठकहरूले भाषाको विकास गर्न सक्दछन् भन्ने विश्वास गरिएको छ ।

प्रकाशकः मातृभाषा पिपल पुस्तक परियोजना - २०६३

पिपल पुस्तक

बात इप्जीन

मोर्मुते रङगीते - गाङे भन्दा सजिलो
प्याजी रङगीते - ठीक ठीकराङ सजिलो
नीलो रङगीते - टिक्पी गाह्रो
ङोम्मुते रङगीते - लेमु खाला पढे खिता थुप्कानला

Information About This Book

Language: Jirel

Nepali Title: Kura Lukauda

English Title: Hiding the Truth

Author: Dilip Jirel

Artist: Ratan Ale

First Edition: 2006

Copies: 300

Publisher: Mother Tongue Pipal Pustak Project

MT PIPAL PUSTAK PROJECT ★ Kathmandu ★ Estd. 2002

बात इप्जीन

बात इप्जीन दुक्पा ङेताते बातकी
सत्य कथा

नक्सा जोकान्तेः रतन आले

ङे मिन दिलीप जिरेल ईन। ङा जिरी गा. वि. स. वडा नं. ८, यार्सादु केबाते ईन। ङा एपार्ड बोर्डिङ स्कूलदु कक्षा ठुकला पढे खिन ओतान।

थेजीन ङाला आउदी फुटबल चा सेम
लाङगीन ओतान। ङे बल चेबाते गाङे
ञ्वातेबा थेमे मास्टरओनगीङ आउदी
मन परे खिन ओतान।

ङीमाई स्कूल ञ्वाओनताङ
डिगीन ङा बल चाप्ला पाङनापा
गालाप। थेमे बल चेन चेनला
ञ्वाज्यीकताङ थुरे खाईन ङा रिल्सुङ।

थोक खाला रिल्जीन ङेते लाक्पा छ्याक्पेकी खित्सादु ङाला आउदी सुक खाबा ओतान।

ङा टेक्टेमेकीराङ टिक्पी चकचके खालगी मि ओतान। थोगी ङा काल्बेई कामतेबा ङच्ये ज्युत्कीन ओतान। थेमे ङे ङच्ये च्युताते कामतेबा थोङला छ्येतेबेकी ङारगीता सिन ङाला ज्यीबा लाङगीन ओतान। थे ङच्येबाते कामओन थेबाला सिन मेतान। ङे लाक्पा छ्याक्पाते बातोङ ङे ज्वातेबाला बाहेक ज्येन सुङलाङ मासा।

ङाला ज्वाज्यीकको मालिस खिताला

टिक्पीस्यिक बिजुली मोर्गु खुलाकीन बिन्दा ओतान। थेमे ङा थे बिजुली मोर्गु कुला मालिस खिन ओतान। आबाबा आमाबेकी "च्यि खासुङा," सिन ठीजीन

थेमे ङ्योकोन ङारो च्योक्ते खाम्बापा ग्युराला बस जेबाप। थेजीन लाम खाङ ङे सेमगी नाङ काल्बेई विचारओन लिच्युङ। “सायद ङे दि

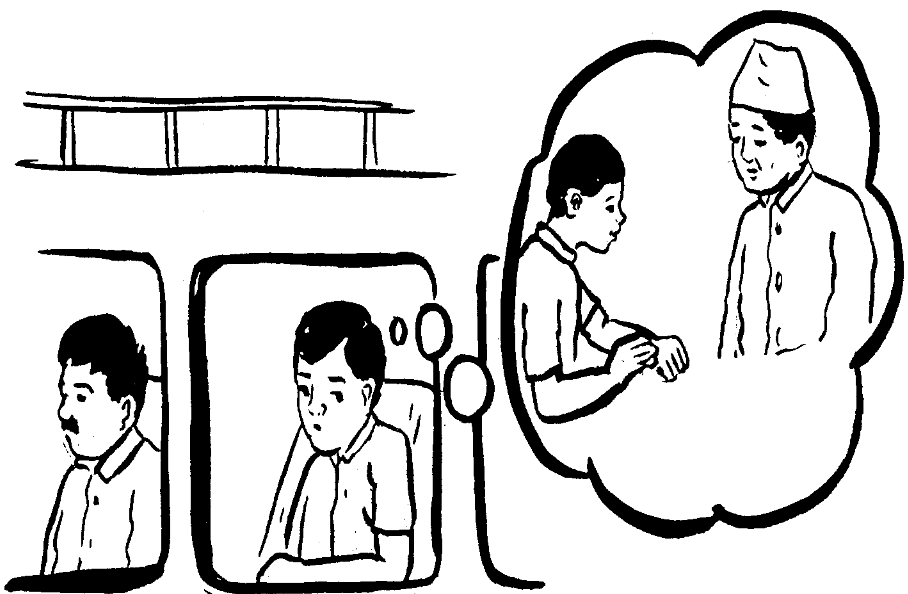

बात माइपा ईन्सीन ङे लाक्पा सय स्यी ङालाराङ ठिक ओङच्या ओतान। तर बात इपेकी खित्सादु झन काल्बेई दुक्पा ङेत्च्या ओङसुङ।”

ङीमा ङि सुम तिरी आबाताङ ङा थिलनापा वाबाप। आबा काइँलाबा थिलदुराङ देत्कीन ओतान। थोगी ङ्योकोनोङ थेबाताङराङ देताप।

ङारो च्योक्ते ङ्योकोन अप्रेसन खिताला अस्पताल छोलाला गालाप। काल्बेई ठाउँदु ठीनामेकी बि एण्ड बि सिराते अस्पतालदु बात मिले खासुङ।

डाक्टरगी अप्रेसन खिताला हजार खाल ङिचो पैसा गोक्यो सिन सिदुक। तर ङ्योकोनताङ थे बेलाला थोक काल्बेई पैसा मेतेकी आबेकी ज्वातेबाताङ पैसा किन्दा फाप्सुङ। थेमे काल्बेई फारछुर खिता फाप्सुङ। थोक खित्जीन काल्बेई दुक्पा ओतान।

भर्ना खाबाते ङारो च्योक्ते ङेते लाक्पे अप्रेसन खासुङ। अप्रेसन खानामेईनी ङाला गोमा भन्दा झन कस्स्ये खाईन सुक खाबा ओतान।

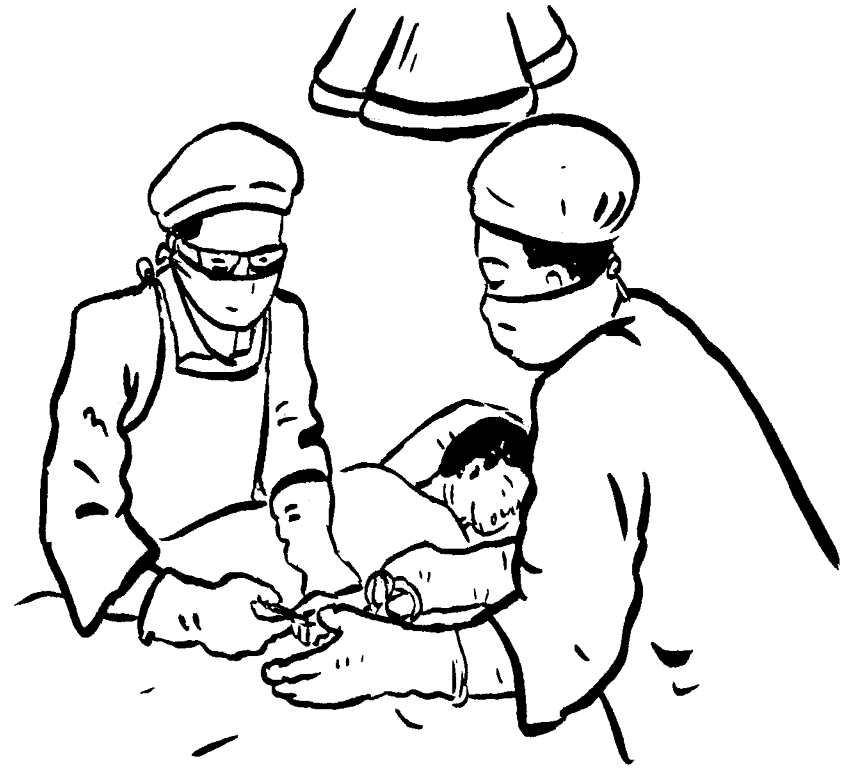

अप्रेसन खाबाते लाक्पा ठाक्पाला काल्बेई समय लै खासुङ। थोगी ङा स्कूलला ड्वा माथुपेकी ङेते पढाई थोङला भन्दा काल्बेई ङेसुङ।

थे तिरी ङे काल्बेई विचार खाबाप। "सायद ङे लाक्पा छ्याक्पाते बात गोमाकाराङ आबा आमाला साबा ईन्सीन थे बेलालाराङ ङेते लाक्पा ठिक ओङच्या ओतान। थेमे ङे थोक काल्बेई सुकोङ खपे खिता फाप्च्या मेतान। तर ङे बात इपेकी साला सिराराङ मुथुप्च्या खाईन दुक्पा ङेत्सुङ। थेमे खर्चङ काल्बेई लै खासुङ।"

थे तिरीमेकी ङे बात इपा मेङच्याक्वा सिरच्येते बात छ्या स्येसुङ।

ङे मिन दिलीप जिरेल ईन। ङा दोलखा जिल्लेते जिरी गाउँ बिकास समिति वडा नं. ८ यार्सादु केबाते ईन।

कुरा लुकाउदा

मेरो नाम दिलीप जिरेल हो। म जिरी गा. वि. स. वडा नं. ८ यार्सा गाउँमा जन्मेको हुँ। म एर्पाड बोर्डिङ स्कूलमा कक्षा छ मा पढ्दै थिएँ। त्यतिबेला मलाई फुटबल खेल्न अतिनै मन लाग्थ्यो। मैले बल खेलेको सबै साथीहरू अनि शिक्षकहरूले धेरै मन पराउनु हुन्थ्यो।

एक दिन म स्कूलको साथीहरूसंग मिलेर बल खेल्न चउरमा गएँ। अनि बल खेल्दा खेल्दै एक जना साथीसंग ठोकेर म बेस्सरी लडेँ। लड्दा मेरो हात भाँचिएकोले मलाई साह्रै दुखेको थियो।

म सानै देखि अलि चकचके खालको थिएँ। अनि म धेरै काम बिगार्ने गर्थें। मैले बिगारेको काम देखेर ठूलाबडाहरूले गाली गर्छन कि भनेर म डराउथेँ। त्यसैले ती कामहरू उहाँहरूलाई भन्दिन थिएँ। मेरो हात भाँचेको कुरा पनि मैले मेरो साथीहरूलाई बाहेक अरू कसैलाई भनिन।

मलाई एक जना साथीले मालिस गर्नको लागि अलि कति बिजुलीको तेल ल्याई दिएको थियो। म त्यो तेल लगाएर मालिस गर्थे। बाबा आमाले के भयो भनेर सोद्धा म केही भएको छैन भनि कुरा लुकाउथे।

हात भाँचिएको दुई हप्ता पछि यो कुरा मेरो दाजुले थाहा पाउनु भयो। अनि उहाले यो कुरा बाबा आमालाई भन्नुभयो। यस्तो भएपछि गाउँमा राम्रो अस्पताल नभएकोले मलाई बाबाले माहिला बासंग चरिकोटमा हात जाँच गर्न पठाउनु भयो।

चरिकोटमा जाँच्ने क्रममा डाक्टरले "तत्कालै भएको भए यही उपचार हुने थियो। अनि खर्च पनि थोरै लाग्ने थियो। तर अब ढिलो भै सकेछ। त्यसैले अप्रेसन गर्न काठमाडौं जानु पर्छ," भन्नुभयो।

भोलि पल्ट हामी घर फर्कन गाडी चढ्यौ। बाटो भरि मेरो मनमा धेरै विचारहरू आए। "सायद मैले यो कुरा नलुकाएको भए चार पाँच सयमा नै मेरो हात ठिक हुने थियो। तर कुरा लुकाएकोले झन धेरै दुःख पाउने भयो।"

दुई तीन दिन पछि बाबा र म काठमाडौं आयौं। काँइला काकाकाकी काठमाडौंमा भएकोले हामी उहाहरू संगै बस्यौ।

भोलि पल्ट हामी अप्रेसन गर्न अस्पताल खोज्न निस्क्यौ। धेरै ठाउँमा सोधे पछि बि एण्ड बि भन्ने अस्पतालमा अप्रेसनको लागि कुरा मिल्यो।

डाक्टारले अप्रेसनको लागि लगभग चालिस हजार चाहिने कुरा गर्नु भयो। तर हामीसंग त्यो बेला त्यति धेरै पैसा नभएकोले बाबाले अरू साथीहरू संग सापट लिनु पऱ्यो। अनि धेरै यताउता गर्नु परेकोले धेरै दुःख थियो।

भर्ना भएको भोलि पल्ट मेरो हातको अप्रेसन भयो। अप्रेसन गरे पछि मलाई पहिले भन्दा धेरै दुखेको थियो।

हात अप्रेसन गरेकोले ठिक हुनालाई धेरै समय लाग्यो। त्यसैले म स्कूल जान सकिन। मेरो पढाई पहिला भन्दा धेरै बिग्रियो।

त्यस पछि मैले धेरै विचार गरे "यदि मैले यो कुरा शुरुमा नै बाबा आमालाई भनेको भए मेरो हात छिटै ठिक हुने थियो। मैले त्यति धेरै दुःख पनि खेप्नु पर्ने थिएन। तर मैले कुरा लुकाएकोले बयान नै गर्न नसकिने गरि दुःख पाएँ। अनि खर्च पनि धेरै लाग्यो।

त्यस पछि देखि मैले जस्तै कुरा पनि लुकाउन नहुने रहेछ भन्ने कुरा थाहा पाएँ।

English Summary

HIDING THE TRUTH

My name is Dilip Jirel. I was born in Jiri VDC Ward No. 8, Yarsha. At the time of this incident I was studying in grade six in EPARD Boarding School. I liked to play football very much. My teachers and friends liked my style of playing football so much.

One day I went to play football with my friends at the playground. Suddenly, while playing football, I collided with a friend and fell down badly. I had great pain in my hand because of a fracture in a bone.

I was a restless boy when I was young. I used to ruin things. I was always frightened with elders that they would scold me for things I did wrong. Therefore, I never told them anything about them. That's why I didn't tell about my hand fracture to anyone except my friends.

One of my friend brought massage oil for me. I used to massage my hand with that oil. When my parents asked what was wrong, I used to hide truth by saying nothing had happened.

After two weeks, my brother noticed it and told my parents. I was sent by my parents to the hospital in District headquarters (Charikot) with my uncle because there was not a good hospital in my village at that time.

The doctor said, "If you had come earlier, the treatment could have be done here at a low cost, but now it is too late so you need to go to Kathmandu for surgery".

The next day we returned to our home. Many thoughts came to me on the way. "Perhaps my hand could have been treated for four hundred to five hundred rupees if I hadn't hidden the truth. Now I had to suffer more by hiding the truth".

After 2-3 days, my father and I went to Kathmandu where we stayed at my uncle's home.

The next day we went out to search for the hospital. After a long search, we agreed to have surgery on my hand in B & B

Hospital. The doctor said it would cost around Forty Thousand Rupees for surgery. We didn't have that much money so my father had to get a loan from someone. My father had to walk hither and thither for money and suffered a lot.

The next day, I had my hand surgery. I had more pain in my hand after surgery than before.

It took some time to recover after surgery. That's why I wasn't able to go to school. My school year was ruined.

Then I realized that if I had told my parents about this matter, my hand could have been cured quickly and I might not have had to suffer so much. By hiding the truth, I had suffered a lot and had spent much money. Now I realize that we should not hide the truth.

च्यिय खोल्ला छ्या ओत?

१. दिलीपते लाक्पा च्यिय ग्वाईन छ्याक्पा ओताने?

२. लाक्पा छ्याक्पाते बात दिलीपकी छ्चेतेबाला च्यिला मासासुङा?

३. गाङे भन्दा गोमा लाक्पा छ्याक्पाते बात सुई थाहा छ्चेता ओताने?

४. लाक्पा छ्याक्पाते बात होत्ता साबा ईन्सीन लाक्पा ठिक ओङाला थोई खर्च लै खित्च्या ओताने? होत्ता मालापेकी थोई खर्च लै खासुङा?

५. अप्रेसन खानामेई टिक्पीई तिरी दिलीपला च्यिय ओङा ओताने?

६. अप्रेसन खाङ अस्पतालदु खाबा ओताने?

७. दि किताब पढे खाईन खुई च्यिय बात लोपा थुप्सुङा?

The Format of this Pipal Pustak book, as well as the Pipal Pustak series, originated with United Mission to Nepal (UMN)